

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 149/03-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. júla 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Bárányu a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Auxta prerokoval prijatú sťažnosť MVDr. J. G., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. M. S., K., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 1135/01 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 34 C 1670/91) a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 1135/01 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 34 C 1670/91) porušil základné právo MVDr. J. G. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. MVDr. J. G. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť MVDr. J. G. trovy právneho zastúpenia v sume 13 194 Sk (slovom trinásťtisícstodevät'desiatštyri slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. M. S., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 149/03-8 z 20. augusta 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť MVDr. J. G., bytom K., (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 1135/01 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 34 C 1670/91).

Predmetom konania bolo namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 1135/01 (pôvodne vedenej pod sp. zn. 34 C 1670/91) v právnej veci sťažovateľa proti žalovanému o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a náhrady mzdy.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k predmetu konania písomne vyjadrili účastníci konania. Okresný súd listom sp. zn. Spr. 1203/03 zo 6. októbra 2003 a sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne listom doručeným ústavnému súdu 24. októbra 2003.

Právna zástupkyňa sťažovateľa v tomto podaní zároveň uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 13 200 Sk.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti, len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu predloženého spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu sa na vec vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh konania:

- 18. novembra 1991 sťažovateľ (žalobca) sa domáhal podaním doručeným okresnému súdu (predtým Mestský súd Košice) určenia neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a náhrady mzdy,

- 26. novembra 1991 okresný súd vyzval sťažovateľa na predloženie listinných dôkazov (rovnopisov výpovede, odvolania z funkcie, pracovnej zmluvy, oznámenia o tom, že sťažovateľ trvá na ďalšom zamestnaní),

- 10. februára 1992 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom súd vypočul účastníkov konania a uložil žalovanému predložiť listinné dôkazy, pojednávanie bolo odročené na 9. marec 1992.

- 9. marca 1992 bolo pojednávanie po výsluchu svedka odročené na 6. apríl 1992 za účelom predvolania ďalších svedkov,
- 6. apríla 1992 bolo po výsluchu svedka pojednávanie odročené na 11. máj 1992 za účelom predvolania ďalších svedkov,
- 11. mája 1992 bolo pojednávanie odročené na 8. jún 1992 na základe návrhu právneho zástupcu sťažovateľa urobiť dopyt na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, či v čase dania výpovede sťažovateľovi boli u žalovaného voľné pracovné miesta,
- 8. júna 1992 bolo pojednávanie odročené na 13. júl 1992 z dôvodu predvolania ďalšieho svedka,
- 18. júna 1992 podaním navrhol sťažovateľ okresnému súdu doplnenie dokazovania,
- 13. júla 1992 bolo pojednávanie odročené na 7. september 1992 z dôvodu opätovného predvolania svedka,
- 7. septembra 1992 okresný súd rozsudkom návrh sťažovateľa zamietol,
- 21. októbra 1992 sťažovateľ podal odvolanie voči predmetnému rozsudku,
- 29. novembra 1992 bol spis s odvolaním predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“),
- 26. februára 1993 krajský súd uznesením sp. zn. 13 Co 481/92 zrušil napadnutý rozsudok a vec mu vrátil na ďalšie konanie, (spis bol postúpený okresnému súdu 29. apríla 1993),
- 16. septembra 1993 bolo nariadené odoslanie uznesenia účastníkom konania,
- 24. januára 1995 okresný súd vyžiadal výpis z obchodného registra žalovaného,
- 6. apríla 1995 okresný súd nariadil pojednávanie na 2. máj 1995, ktoré bolo odročené na 2. jún 1995 za účelom opätovného predvolania svedkyne,
- 2. júna 1995 z dôvodu neprítomnosti svedkyne bolo pojednávanie odročené na 4. júl 1995,
- 4. júla 1995 bolo pojednávanie odročené na 26. september 1995 za účelom vyhlásenia rozsudku,
- 26. septembra 1995 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým návrh sťažovateľa zamietol,
- 6. novembra 1995 sťažovateľ proti predmetnému rozsudku podal odvolanie a 20. novembra 1995 predložil dôvody odvolania,

- 9. februára 1996 okresný súd predložil spis s odvolaním krajskému súdu,
- 10. júna 1996 krajský súd uznesením sp. zn. 19 Co 84/96 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (spis bol vrátený okresnému súdu 16. júla 1996),
- 13. augusta 1996 okresný súd nariadil odoslanie predmetného uznesenia účastníkom konania,
- 3. októbra 1996 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k predmetu sporu,
- 11. novembra 1996 odpovedal žalovaný na výzvu okresného súdu,
- 25. februára 1999 okresný súd nariadil pojednávanie na 30. marec 1999,
- 30. marca 1999 bolo pojednávanie následne odročené na 11. máj 1999 za účelom predvolania nových svedkov,
- 11. mája 1999 z dôvodu vyhlásenie mimoriadnej udalosti v súdnej budove bolo pojednávanie odročené na 22. jún 1999,
- 22. júna 1999 z dôvodu neprítomnosti predsedníčky senátu bolo pojednávanie odročené na neurčito,
- 12. septembra 2000 okresný súd nariadil pojednávanie na 31. október 2000,
- 31. október 2000 právny zástupca sťažovateľa predložil súdu zmenu žaloby, po vypočutí účastníkov konania a predvolaného svedka pojednávanie odročil na 5. december 2000 s tým, že budú predvolaní ďalší svedkovia,
- 5. decembra 2000 súd vypočul svedkov, pojednávanie bolo odročené na 6. február 2001 za účelom opätovného predvolania svedkov,
- 6. februára 2001 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým určil, že výpoveď sťažovateľa je neplatná, a nárok sťažovateľa na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie, rozsudok v časti o neplatnosti výpovede nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 31. augusta 2001,
- 30. marca 2001 proti rozsudku okresného súdu podal žalovaný odvolanie, ku ktorému podal sťažovateľ vyjadrenie doručené okresnému súdu 3. mája 2001,
- 3. júla 2001 krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 Co 153/01 potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd určil, že výpoveď, ktorú dal žalovaný sťažovateľovi, je neplatná (spis vrátený okresnému súdu 13. augusta 2001),
- 23. augusta 2001 okresný súd nariadil odoslanie predmetného rozsudku účastníkom konania,

- 12. decembra 2001 sa uskutočnilo konanie pod novou sp. zn. 19 C 1135/01, okresný súd vyzval žalovaného na predloženie listinných dôkazov (opisy mzdových listov), ktoré sťažovateľ predložil 10. januára 2002,
- 31. júla 2002 okresný súd nariadil pojednávanie na 8. október 2002, ktoré bolo odročené na 5. november 2002, na základe žiadosti žalovaného,
- 5. novembra 2002 a 17. decembra 2002 boli pojednávania odročené z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa a žalovaného,
- 6. februára 2003 a 6. marca 2003 boli pojednávania odročené pre neprítomnosť žalovaného, ktorý neprevzal predvolanie a nebolo mu doručenie predvolania vykázané,
- 12. marca 2003 sťažovateľ predložil okresnému súdu zmenu žalobného návrhu – rozšírenie žaloby, ktorú okresný súd uznesením zo 14. marca 2003 pripustil,
- 10. apríl 2003 bolo pojednávanie odročené pre práceneschopnosť samosudkyne na neurčito,
- 22. mája 2003 bolo pojednávanie odročené na 19. jún 2003 pre neúčast' žalovaného, u ktorého doručenie predvolania nebolo vykázané,
- 19. júna 2003 pojednávanie bolo odročené na 3. júl 2003 z dôvodu ospravedlnenej neúčasti žalovaného,
- 3. júla 2003 bolo pojednávanie, ktoré po vypočutí žalobcu a žalovaného bolo odročené na 8. júl 2003,
- 8. júla 2003 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým návrhu žaloby sťažovateľa v časti zaplatenia istiny s úrokom z omeškania vyhovel, v prevyšujúcej časti zamietol a zároveň zaviazal žalovaného k úhrade trov konania, (predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 20. augusta 2003).

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“

Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu zbytočných prietahov v súdnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 1135/01 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 34 C 1670/91).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet, ak nedošlo k vyneseniu právoplatného rozhodnutia (napr. I. ÚS 98/99, II. ÚS 64/99).

Otázku existencie zbytočných prietahov v konaní, a tým aj porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (napr. II. ÚS 813/00, IV. ÚS 74/02) skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: faktická a právna zložitosť veci (1), správanie účastníka konania (2) a spôsob, akým v konaní postupoval súd (3).

1) Predmetom konania pred okresným súdom je nárok na zaplatenie náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru. V týchto sporoch sa používala právna úprava prijatá v Zákonníku práce (zákon č. 65/1965 Zb. Zákonník práce v znení neskorších predpisov) a v zákone č. 1/1992 Zb. o mzde, odmene za pracovnú pohotovosť a o priemernom zárobku. Výklad a používanie tejto právnej úpravy boli a sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov. Z hľadiska povahy veci považuje

ústavný súd pracovnoprávne spory za spory mimoriadne citlivé (II. ÚS 32/02), ktoré vyžadujú prísnejšie chápanie zbytočných prietáhov, než je to pri iných súdnych sporoch, ktoré nemajú súvis s existenčnou otázkou účastníka.

Ústavný súd poznamenáva, že obdobie od podania žaloby okresnému súdu do 15. februára 1993, teda do nadobudnutia účinnosti zákona o ústavnom súde, pre nedostatok svojej právomoci neposudzoval z dôvodu, že zákon o ústavnom súde neobsahuje ustanovenie o spätnej účinnosti. Ústavný súd preto nemá oprávnenie konať o porušení základných práv a slobôd fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ku ktorému došlo pred uvedeným dátumom (napr. II. ÚS 55/03, IV. ÚS 22/03). Zároveň však pripomína, že aj keď za dies a qou pre posúdenie dĺžky konania treba považovať 15. február 1993, neznamená to, že pri posudzovaní primeranosti celkovej dĺžky konania nie je potrebné prihliadnuť na stav, v ktorom sa konanie nachádzalo k uvedenému dátumu.

2) Pokiaľ ide o správanie účastníka konania vo veci sp zn. 19 C 1135/01 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 34 C 1670/91), toto možno hodnotiť ako také, ktorým čiastočne prispel k predĺženiu konania (jeho neúčast' na súdnych pojednávaniach 8. októbra 2002, 5. novembra 2002 a 17. decembra 2002, pre ktorú boli pojednávania odročené).

Okrem toho pri posudzovaní správania sťažovateľa v konaní o predmetnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na aktivitu sťažovateľa pri uplatňovaní oprávnení daných mu procesnými predpismi spočívajúce v označovaní dôkazov na preukázanie svojich tvrdení (najmä výsluch svedkov).

V súvislosti s procesnými úkonmi účastníkov konania ústavný súd už vyslovil, že *„využitie možností daných sťažovateľovi Občianskym súdnym poriadkom na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie konania, ale nemožno ho kvalifikovať ako postup súdu, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy“* (napr. II. ÚS 31/01, IV. ÚS 83/04).

3) Tretím kritériom, na základe ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo ku zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu.

Ústavný súd zistil, že okresný súd sa v uvedenom konaní dopustil viacerých zbytočných priet'ahov spočívajúcich v nečinnosti, a to hlavne

- od 16. septembra 1993 (zaslanie uznesenia krajského súdu sp. zn. 13 Co 481/92 účastníkom konania) do 24. januára 1995 (žiadosť okresného súdu o výpis z obchodného registra), čiže 16 mesiacov,
- od 11. novembra 1996 (odpoveď žalovaného na výzvu okresného súdu) do 25. februára 1999 (okresný súd nariadil pojednávanie na 30. marec 1999), čiže 26 mesiacov,
- od 22. júna 1999 (odročenie pojednávania na neurčito pre neprítomnosť predsedníčky senátu) do 12. septembra 2000 (okresný súd nariadil pojednávanie na 31. október 2000), čiže 15 mesiacov.

V týchto obdobiach nebránila okresnému súdu v konaní žiadna zákonná prekážka.

Od 16. júla 1996 do 25. februára 1999, čiže počas 30 mesiacov vykonal okresný súd štyri úkony, ktoré si nevyžadovali dlhodobú prípravu na strane súdu. Takýto postup je taktiež ústavne neakceptovateľný a znamená porušenie sťažovateľových práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu tu boli obdobia nečinnosti, z ktorých by niektoré mohli byť ospravedlniteľné, ak by sa vyskytli jednotlivo v rámci ináč primerane rýchleho konania. Vzhľadom na ich opakovanie a celkovú dĺžku konania sa však stávajú ústavne neakceptovateľnými.

K nesústredenej a neefektívnej činnosti okresného súdu možno pričítať i jeho rozhodnutie z 26. septembra 1995, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 19 Co 84/96 zrušil z dôvodu, že dokazovanie, ktoré je potrebné vykonať, svojím rozsahom presahuje rámec odvolacieho konania, a opätovne ho vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené nemožno súhlasiť s postojom okresného súdu z vyjadrenia jeho predsedu zo 6. októbra 2003 k sťažnosti sťažovateľa, podľa ktorého „*dĺžka konania je úmerná obťažnosti predmetu sporu, úkonom, ktoré museli byť v konaní vykonané a pracovnej zaťažnosti senátov okresného súdu*“.

Z uvedených skutočností vyplýva, že okresný súd v namietanom konaní bol nečinný, resp. ak konal, postupoval neefektívne.

Takýto postup okresného súdu nie je možné najmä s prihliadnutím na celkovú dĺžku a predmet konania ničím ospravedlniť ani odôvodniť.

Ústavný súd po vyhodnotení uvedených kritérií dospel k záveru, že nečinnosť a neefektívne konanie okresného súdu prispeli k zbytočným prietahom v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto označené práva sťažovateľa boli porušené.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 19 C 1135/01 bolo ku dňu rozhodovania o sťažnosti už právoplatne ukončené, ústavný súd nezistil dôvody na uloženie povinnosti podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa č. 127 ods. 3 ústavy môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa čl. 127 ods. 1 ústavy boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (napr. I. ÚS 15/02, I. ÚS 27/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti, z dôvodu, že ochrana jeho práv nebola účinná a rýchla, žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 250 000 Sk.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa potom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi.

Podľa názoru ústavného súdu je potrebné pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadniť zistený podiel sťažovateľa na predĺžení konania. Vzhľadom na doterajšiu dobu nečinnosti a neefektívnosti postupu okresného súdu vo veci sp. zn. 19 C 1135/01 (pôvodne vedenej pod sp. zn. 34 C 1670/91), zohľadňujúc najmä charakter sporu a pretrvávajúci dlhodobý pocit neistoty, ústavný súd považoval priznanie sumy 50 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. Martou Szadziulovou, Košice, Krivá 18.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi jeho trovy.

Ústavný súd s poukazom na výsledok konania priznal sťažovateľovi náhradu trov konania za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) v hodnote 13 194 Sk [§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb], pričom vo vzťahu k trom úkonom právnej služby uskutočneným v roku 2003 vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok roku 2002, ktorá bola 12 811 Sk. Na základe toho bola priznaná odmena za tri úkony právnej služby vo výške á 4 270 Sk a 3 x režijný paušál po 128 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júla 2004